

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Període intermedi

Sèrie P - Número 95

Dilluns, 29 de juliol de 2002

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 64

Í N D E X

Propostes de resolució

per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica 5/2002, del 19 de juny, de les qualificacions i la formació professional (tram. 212-00009/06 i 212-00010/06) (p.3)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 64

La sessió s'obre a les onze del matí i deu minuts. Precedeix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera d'Ensenyament i els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Justícia i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica 5/2002, del 19 de juny, de les qualificacions i la formació professional. Tram. 212-00009/06 i 212-00010/06. Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds (reg. 45920) i més d'una cinquena part dels diputats, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió (reg. 45953). Debat i votació.

El president

S'obre la sessió.

————— **Propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica 5/2002, del 19 de juny, de les qualificacions i la formació professional (tram. 212-00009/06 i 212-00010/06)**

Aquesta sessió té com a únic punt de l'ordre del dia el debat i la votació de les dues propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica 5/2002, de 19 de juny, de les qualificacions i de la formació professional. La primera proposta és presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds. I la segona proposta és presentada per més d'una cinquena part dels membres del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Aquest debat es regeix pels articles 141 i 142 del Reglament. Per tal d'ordenar el debat, els proposo de fer primer una única intervenció en què cada grup defensi la seva proposta, atès que coincideixen els articles a impugnar, i després es faria un torn de posicionament o en contra.

Per defensar la primera proposta, i en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Assumpta Baig.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui confirmem el que diu el Dictamen del Consell Consultiu sobre la inconstitucionalitat de determinats articles de la Llei orgànica 5/2002, de 19 de juny, de les qualificacions i de la formació professional.

Pel nostre Grup, és una confirmació del que ja pensàvem, que fins i tot ho havíem recollit just amb la presentació del que era l'Avantprojecte, el 14 de desembre del 2001, quan dèiem, textualment: «El Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi lamenta que el recent Projecte de Llei –avui llei– «no respongui a les noves necessitats d'aquest segle. Per una banda, no afronta el repte del dret de l'educació al llarg de la vida; d'altra banda, és un projecte» –avui llei– «contrari a la descentralització i a l'apropament al territori. És un projecte centralista en el llenguatge –es refereix a “territorio nacional” per anomenar l'àmbit de l'Estat–, i és centralista en propostes, ja que pretén implantar un nou model de formació professional d'estil estatista a totes les comunitats autònomes.»

De llavors, d'ençà d'aquest posicionament, el nostre Grup ha anat demanant i remarcant que aquesta Llei tenia aspectes anticonstitucionals i demanava, per tant, la posició a Convergència i Unió i al Govern de la Generalitat. I per això avui, vist el resultat tan nul d'aquell procés que ells en deien «de negociació», ens preguntem: si quan les relacions entre el PP i Convergència i Unió eren bones ha tingut un resultat tan poc eficient, tan nul, quina serà la seva influència en la Llei de qualitat? Com i de quina manera podrà negociar la Llei de qualitat? Ens anirà encara pitjor que amb la Llei de formació professional?

Però bé, retornem a l'aspecte de la inconstitucionalitat d'aquesta Llei. Per nosaltres, ho basarem en quatre apartats. El primer és que és un disseny centralista, ja que, tal com estableix la disposició addicional primera, apartat 2, paràgrafs primer i segon, el desenvolupament legislatiu de diversos articles correspon a l'Estat, i es neguen les competències de les comunitats autònomes. Aquest és, per nosaltres, el principal vici que té la Llei: que, el desenvolupament, el faci l'Estat, i sobre, evidentment, el qual s'ha basat la pràctica totalitat del Dictamen del Consell Consultiu. Nega, per tant, les competències de les comunitats autònomes i, per tant, nega les competències legisladores que tenim a Catalunya.

Resulta tremendament contradictori que durant vint anys es vagi configurant un estat autonòmic sense traumes i amb una metodologia de treball... Recordem que la Constitució i l'Estatut van establir que per als traspasos hi havia una comissió mixta de traspasos; que hi ha hagut una forma d'actuar, durant tots els governs del PSOE, en què es va establir un marc autonòmic de relació i cooperació entre l'Estat i les comunitats autònomes, que era la Conferència Nacional de Consellers, i que tot això era l'expressió política i jurídica de la realitat plural d'Espanya. I ens trobem avui amb una llei que, unilateralment, perquè el PP té majoria absoluta, envaïx les competències de les comunitats autònomes.

Repassem on ens trobem. El Govern del PP es troba avui amb un sistema educatiu descentralitzat vers les disset autonomies. De fet, únicament el Ministeri té competències amb Ceuta i Melilla en els temes educatius. I, en lloc d'adaptar-se a aquesta realitat que és ja avui aquesta Espanya plural i, per tant, repensar les funcions i els mecanismes institucionals per exercir des

d'una semblança a un esquema federal, per tant, posar-hi imaginació i creativitat, opta, el Govern del PP, pel camí més defensiu i, basant-se en les competències exclusives, opta per fer unes lleis en sentit de recentralització i de control abusi de la política educativa de les comunitats autònomes.

El segon argument és que és una llei imprecisa, ja que, com hem dit, es caracteritza per la seva manca de concreció, sembla fins i tot volgutament pel legislador, ja que, la regulació de tots els aspectes més destacats d'aquesta llei, la deixa per als reglaments posteriors, que, per altra banda, encomana a l'Administració de l'Estat.

Tercer, és una llei regressiva, ja que pretén tornar a una situació anterior, desconeixent la realitat actual dels traspassos efectuats a les comunitats autònomes. I aquest és, per nosaltres, el cas paradigmàtic en què ja venim insistint des de l'Avantprojecte, i és l'apartat de l'article 11.7, el de la creació de centres de referència nacionals a les comunitats autònomes. És que no coneix, el Govern del PP, que avui ja no existeixen centres estatals en ensenyament, ni en formació professional, ni en formació ocupacional a Catalunya? És que el PP pretén un nou desplegament de l'Administració de l'Estat a Catalunya? De fet, nosaltres, des d'aquella proposta, ho intuïem, que ho volia fer. Avui en tenim la certesa, perquè la llei que ens ocupa, podem dir que pretén recuperar el caràcter nacional de la formació professional implantant un model de formació professional nacional a les comunitats autònomes. Aquesta és, evidentment, i sense cap dubte, una invasió de les competències fins ara reconegudes a totes les comunitats autònomes, i per tant a Catalunya, tant en l'ordenament constitucional com en el nostre Estatut.

El nostre desacord, però, va fins i tot..., no únicament i exclusivament des del punt de la legislació, sinó que trobem totalment erroni oblidar també el principi de subsidiarietat, que hauríem de tenir en compte per dotar d'una major eficiència qualsevol sistema, ja que donades les característiques de la formació professional la participació dels agents locals és fonamental per tal que s'adapti a la realitat econòmica de cada territori, en el doble vessant de resposta a les necessitats d'avui del mercat del treball, però també per a contribuir al desenvolupament econòmic i social del mateix territori.

Aquesta llei és, per tant, en aquest sentit, rígida, burocràtica, lenta a donar respostes; se'ns deia, fins i tot, que podria tardar a fer una qualificació professional entre dos o tres anys, i, per tant, no pot donar resposta a una demanda de mercat que necessita agilització i flexibilitat. Nosaltres basaríem aquestes propostes de llei de la formació professional molt més en el principi del triangle estratègic territori, ambient, proximitat, educació i treball.

I, per acabar, aquesta és una llei innecessària, ja que d'acord amb el marc legislatiu present, tant la LODE com la LOGSE, es podien assolir els objectius de la llei sense ser necessària aquesta mateixa llei, desplegant la LOGSE. I aquí és on hem de dir que trobem a faltar també les polítiques de govern de la Generalitat, una política de planificació, d'estratègia, d'actuació de

la Generalitat i del Govern de Convergència i Unió, i, com en tantes ocasions hem dit des del nostre Grup Parlamentari, és l'assignatura pendent, la de la formació professional, en el que és l'ensenyament obligatori. Si també és una gran absent en política el que dèiem sobre l'escola bressol fa un temps, és encara molt més preocupant la de la formació professional, perquè són ensenyaments obligatoris en els quals el Govern de la Generalitat no ha legislat, ha fet deserció en aquest camp.

Coneixem ara que tenen el Pla general de la formació professional, que l'ha fet el Consell Català de la Formació Professional, que durant deu anys havíem anat demanant el nostre Grup Parlamentari i que ara just fa un any que s'ha posat en marxa. Aquest Pla general, sembla que el vulgui presentar amb tota pompa el Govern el mes de setembre, però arriba tard. (*Remor de veus.*) Arriba ja en un moment en què des del Govern central estan fent marxa enrere en les possibilitats de poder legislar en el tema de la formació professional...

El president

Senyora diputada, senyora diputada... Esperis un segon, senyora diputada, esperis un moment. Prego una mica de silenci, si us plau. Pot continuar.

La Sra. Baig i Torras

Gràcies, president. Cal, per tant, i seguint el fil —a vegades es trenca, quan es demana aquest silenci—..., que resulta...

El president

Hi està tan poc acostumada, oi?, senyora diputada, que el silenci sobta.

La Sra. Baig i Torras

Sí...

El president

Gràcies.

La Sra. Baig i Torras

Molt bé. Doncs, estàvem en l'apartat en què ara sí que el Consell Català de la Formació Professional ha desenvolupat un pla general de la formació professional, però, per nosaltres, aquest arriba tard. Portem un retard considerable, perquè en aquest moment, degut que el Govern de la Generalitat ha defensat poc les nostres competències, ha desenvolupat poc la LOGSE en el camp de la formació professional..., i, sense actuar, ha deixat una esquadra massa considerable, en què altres poden actuar. I avui, malauradament, ens trobem amb una llei que amb quatre articles, més el desenvolupament d'un d'ells en quatre apartats més, comença a ser preocupant, perquè envaeix les competències que té Catalunya en el tema de la formació professional.

És, per tant, una llei —i per això nosaltres defensem la inconstitucionalitat i el recolzament del Dictamen del Consell Consultiu— que no estableix ni garanties, ni

terminis, ni atribueix recursos per assolir els objectius que es marca. És, per tant, una llei inútil. I per això demanem el vot favorable a la inconstitucionalitat d'aquests articles, perquè el nostre Grup té voluntat de govern, vol exercir el govern en aquest camp, i, malauradament, si no avança la inconstitucionalitat, tindrem més problemes per aplicar la subsidiarietat en el tema de la formació professional, i la proximitat a l'educació, al món econòmic i al món del treball per al futur.

I no voldria acabar sense tampoc fer referència al que avui porta la premsa sobre unes declaracions del president de la Generalitat, en què diu que el PP i el PSOE tenen el projecte que Catalunya hagi de ser com una província de l'Estat, i posa el cas de Conca. Ens sembla que pot parlar en el terme de les relacions difícils que manté amb el Partit Popular i que són atribuïbles al fet que un tria el seu soci, però ens sembla que el Govern del PSOE, durant tots els anys de govern, el que va configurar amb iniciativa i creativitat és un estat plural de gran respecte autonòmic i que, malauradament, el Govern del PP no continua aquesta feina, sinó que vol mirar enrere i desfer un camí fet. Més val que anem fent camí tot caminant, però sense mirar enrere per retornar-hi.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyora diputada. Ara, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Llei 5/2002, de les qualificacions i la formació professional, aprovada el propassat 19 de juny, és un esglaó més del conjunt d'iniciatives promulgades pel Govern de l'Estat, el Govern del Partit Popular, destinades a refer l'anomenat «Estat de les autonomies», a instaurar un ordre jurídic i social conservador i regressiu, centralitzat i uniformitzat. És allò que podríem definir, senyor president, com la *unidad de archivo en lo universal* –*unidad de archivo en lo universal*– a través de l'exercici de la majoria absolutista. Això sí, sovint amb l'ajut incompreensible d'incompreensibles companys de viatge, que no sempre més són els mateixos.

La Llei sorgeix, cert, de la detecció d'un problema real, les mancances i les insuficiències de la formació professional. La solució per què s'ha optat és, però, la mateixa a què ens té acostumats el Govern Aznar, la mateixa utilitzada a l'autodenominada «Ley de calidad de la educación», opcions regressives, velles, poc convergents amb Europa, poc convergents amb la societat de la comunicació, invasió de competències, retorn al passat.

De fet, aquesta futura Llei, la hipotètica de qualitat, que té molt a veure amb la de formació professional, la constitucionalitat de la qual avui debatem, és molt simptomàtica de l'actual estat de les coses: la dicta el Govern de l'Estat, però l'hauran de pagar les autonomies mitjançant el fabulós nou sistema de finançament

autonòmic que tant va entusiasmar el conseller Homs. Cornuts i pagar el beure, jo mano i tu pagues, jo recap-to, jo mano, tu obeeixes, tu pagues.

Això ha acabat esdevenint l'Estat de les autonomies, vint i escaig anys per acabar en això. Els felicito, senyores i senyors de la minoria majoritària, pitjor impossible. La formació professional és, sens dubte, una de les claus de volta de la modernització de la nostra societat, de la nostra convergència amb l'Europa del treball, l'Europa de la formació, l'Europa de l'ocupació, un paràmetre de la nostra modernitat, de la nostra educació al futur més immediat. És també una prova fidedigna de l'adequació de les estructures polítiques a la realitat. Si des d'Esquerra Republicana hem criticat sovint el discutible model català de formació professional, precisament perquè en diverses comarques, en forces ciutats, no s'adequa com caldria a la realitat socioeconòmica de l'entorn immediat, a qui se li acut de plantejar un model estatal uniforme i únic, el *sistema nacional de formación profesional y cualificaciones*? A Catalunya el mateix sistema de formació professional que a Extremadura, La Rioja o les Canàries? Són les mateixes societats, el mateix entorn econòmic i social? Ja ho he dit, ens toca la *unidad de archivo en lo universal*. Bona nit i tapa't.

Quan es va encetar a mitjans dels anys vuitanta el debat sobre la necessitat de reformar el sistema educatiu tothom coincidia que en allò que més calia incidir-hi, allò que més necessitava una reforma, era, precisament, la formació professional. Si l'aplicació de la LOGSE no ha servit de massa per millorar la formació professional reglada, per prestigiar-la, per dotar-la de continguts i ensenyaments realment adequats, aquesta Llei, la de qualificacions i formació professional, i la immediata futura de qualitat de l'ensenyament empitjoren, encara més, la situació. Recordem que la de qualitat preveu el que anomena un «quart itinerari» d'iniciació professional per a nois i noies de quinze anys amb dificultats educatives, un bon sistema per garantir l'equitat en el desenvolupament individual de coneixements i actituds, i, encara més, per garantir el prestigi i l'efectivitat dels ensenyaments professionals.

Esquerra Republicana ha sol·licitat, junt amb d'altres grups parlamentaris, nou dictàmens al Consell Consultiu en el que portem d'aquesta legislatura, tres per any, un i mig per període de sessions. D'aquests nou, set han estat considerats pel Consultiu com a inconstitucionals, ja sigui per envair competències, ja sigui per vulnerar drets fonamentals. Pel que fa a les lleis de la liberalització del sòl, d'estrangeria i d'ordenació universitària, el Grup de CiU, seguint les directrius del Govern, va impedir la presentació del recurs corresponent; pel que fa a les lleis de liberalització d'horaris comercials, estabilitat pressupostària, dret de successió i esperem que FP, el Parlament n'ha acordat o acordarà avui mateix la presentació del recurs. Això en un context parlamentari polític en el qual catorze iniciatives aprovades en aquest mateix Ple, per unanimitat o per àmplia majoria, han estat rebutjades pel Grup Popular, si més no, al Congrés dels Diputats, entre elles diverses amb relació a la situació de desigualtat o discriminació legal de la llengua pròpia de Catalunya, el fons de rescat de peatges o els drets dels treballadors autònoms.

No sé si el matrimoni CiU - PP, PP - CiU, és un matrimoni per amor o per conveniència. El cert, malgrat tot, és que no compleix aquella igualtat entre cònjuges que referma la Constitució i els codis civils tant espanyol com català. Ja se sap, però, que cada casa és un món i que, sovint, el que surt portes enfora no és tota la veritat, com les desavinences cada dia que es comenten pel veïnat.

Tornem, però, a la Llei orgànica 5/2002. L'obsessió homogeneïtzadora del PP contravé, fins i tot, els principis liberals que diu defensar. Una llei destinada a millorar la formació professional dels estudiants en formació i dels treballadors i les treballadores aturats i ocupats que el que fa és pretendre uniformitzar criteris per a tot l'Estat el que fa, realment, és impedir el principi de la competitivitat, genèticament liberal, entre models formatius de les comunitats autònomes, que és el que garanteix, primer, que cada model s'adeqüi al seu entorn socioeconòmic, i, segon, que sigui el model més eficient el que sigui emulat per la resta adequant-lo a la pròpia realitat. L'arranament sota uns mateixos i únics paràmetres només matarà la creativitat i eliminarà les dosis d'incentiu a la millora i a l'adquisició del grau d'excel·lència en un àmbit que és fonamental, ja que en depèn la formació i el nivell del capital humà.

La Llei s'oposa a les directives o recomanacions europees pel que fa a polítiques actives d'ocupació, una part essencial i fonamental de les quals és, precisament, la formació. Aquestes recomanacions insisteixen que la política activa s'ha d'elaborar en criteris microterritorials, a peu de fàbrica, de clúster, és a dir, en criteris territorials pròxims a les necessitats productives. No té cap sentit, cap efectivitat, cap excel·lència, programar a sis-cents quilòmetres de distància el que convé a la conca minera en crisi d'Astúries, al clúster del moble del Montsià o al de l'automòbil del Baix Llobregat. Són les realitats socioeconòmiques homogènies, en llengüatge europeu les euroregions i a escala inferior els clústers comarcals o supracomarcals, aquelles sobre les quals es pot planificar una adequada política de formació professional integral.

De fet, el Govern del Partit Popular el que ha fet és copiar malament i a l'inrevés les bones pràctiques del Govern basc en aquesta matèria. Prop de cinquanta centres de formació professional especialitzats, amb la participació de sindicats i patronal, de titularitat pública i gestió mixta, han demostrat la potència de la formació que integra els tres subsistemes. Arribats a aquest punt, però, no puc deixar d'evidenciar l'error, la deixadesa, la incompetència, en l'exercici de les seves competències del Govern de la Generalitat, el Govern de CiU, en no haver legislat una Llei catalana de la FP en exercici del marc competencial constitucional i estatutari, una llei que s'avancés en temps a aquesta iniciativa estatal. ERC ho ha reclamat insistentment sense èxit, i ho ha fet i ho ha defensat fins al final en forma d'esmenes, per exemple, a la Llei del Servei d'Ocupació de Catalunya. Aquí hem de lamentar que l'èxit ha acompanyat només parcialment l'empresa.

El Govern de CiU, CiU mateixa, continua dividit en compartiments estancs que no volen compartir parcel·les, com la formació professional reglada, l'ocupa-

cional i la continuada, un govern que es nega a posar sota la lupa del control públic la important suma de fons europeus destinats a formació ocupacional, que han estat en l'arrel dels lamentables i coneguts casos de mal ús d'aquests fons, si no de corrupció, i dels que encara no es coneixen.

En aquesta oposició frontal a la integració dels tres subsistemes han trobat aliats en aquells més interessats a mantenir quotes de poder i de gestió que no a oferir una bona i eficient formació professional.

La deixadesa a legislar allò que és de pròpia competència i haver d'anar posteriorment a remolc de la legislació estatal la veurem també aviat en el Projecte de llei d'universitats, i esperem que no l'hàgim de veure, també aviat, en el tema audiovisual.

La Llei orgànica 5/2002, de les qualificacions i la formació professional, respira nacionalisme espanyol, aquell de més *rancio abolengo*, per tots els costats, pels quatre cantons. L'obsessió de qualificar de nacional espanyol tot allò que l'Estat se suposa que ha de coordinar arriba a límits tan grotescos que fan riure: Catálogo Nacional de Profesiones, Instituto Nacional de Calificaciones, Red de Referencia Nacional. Si diuen que el nom no fa la cosa, en aquest cas la dita s'equivoca: el nom determina la cosa i n'explica clarament la voluntat, un altre cop la *unidad de archivo*. Formació professional, una, segur, però dubto molt que *grande*, i encara més que *libre*. Com la societat del franquisme, doncs.

Pel que fa a l'articulat concret del contingut de la Llei, el Consell Consultiu assenyala tres articles i una disposició final directament inconstitucionals, així com indirectament cinc articles o disposicions més en ser considerades competències exclusives de l'Estat, qüestions que a parer del Consultiu no ho són.

El seu corresponent dictamen, que ja coneixen les senyores i senyors diputats, analitza els dos grans blocs competencials envaïts. Primer, el de la formació professional reglada, en la qual la Generalitat té competència plena en ser un àmbit d'ensenyament reglat, i l'Estat només n'hauria de conservar l'alta inspecció segons reiterades sentències. La LOGSE, que em sembla que és una llei encara vigent, legisla clarament que l'Estat pot indicar ensenyaments mínims i que les comunitats autònomes poden adequar-los a la realitat socioeconòmica. L'Estat pot elaborar la normativa bàsica, però aquesta no es pot considerar llei orgànica, ni mai ser determinada per reglament, cosa que significaria, d'una banda, el blindatge de les competències de l'Estat, i, de l'altra, la seva discrecionalitat. I, també, el de la formació professional ocupacional i continuada, en la qual la Generalitat té competències executives per traspàs reiterat al llarg dels anys noranta.

En síntesi, el Consell Consultiu creu que els articles 5.1, 8.4, 11.7 i la disposició final primera són inconstitucionals, així com ho són d'altres pel que fa a la lectura que s'extreu de les addicionals.

L'article 5.1 atorga una competència exclusiva a l'Estat de regulació i coordinació de les certificacions professionals que no s'ajusta al model constitucional i es-

tatutari; l'article 6 assenyalava les pràctiques laborals i la relació amb els interlocutors socials que diu que han d'estar en mans de l'Estat, quan no ho haurien d'estar, ja que el seu desenvolupament ha de correspondre a l'Administració educativa laboral, que a Catalunya és la Generalitat; l'article 8.4 vulnera les competències d'ensenyament de la Generalitat pel que fa a l'avaluació de les competències professionals; l'article 11.7 marca que el concepte de coordinació no es pot entendre com a excusa que permet legislar interferint competències amb la creació de *centros de referencia nacional*, competències que, a més, la Generalitat ha anat exercint fins al moment, i ha esdevingut, doncs, un cas clar i molt greu de recuperació de competències traspasades, i la disposició final considera exclusives de l'Estat algunes competències que no ho són i orgànics articles que no ho haurien de ser.

Avui, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió votarà a favor del recurs, segons ens ha anunciat. De fet, en la darrera reunió del Consell Executiu el Govern ja va decidir de presentar un recurs d'inconstitucionalitat a aquesta Llei, no fos dit que el Parlament feia ús de la seva sobirania i actuava com el que és, la primera institució de la Generalitat. Benvinguts, doncs, al club, ni que sigui per un dia. Una flor, però, no fa estiu. A Madrid, en el Congrés dels Diputats i el Senat, algunes de les lleis que el Consultiu ha trobat inconstitucionals van rebre el seu vot positiu, el de CiU; en d'altres, aquí, en aquest mateix Parlament, el seu vot, el de CiU, hi ha bloquejat propostes de recurs. Aquest permanent i continu doble joc: de vegades, sovint, una mica valents aquí i ben covards a Madrid; algun cop, fins i tot, cridaners a Madrid i muts aquí. Presentar iniciatives com les d'autogovern a Madrid, sabent que es perdran, i no presentar-los a Catalunya, on es podria haver guanyat, és només una variant per fer veure que es manté la fermesa, només per fer veure –sempre només fer veure–, ja ho deien vostès: «Fem i farem veure.»

Per tot això, senyor president, el nostre Grup no només va sol·licitar el Dictamen del Consell Consultiu de la Generalitat, pel que fa a la Llei orgànica 5/2002, sinó que avui votarà a favor de la interposició del corresponent recurs.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, a vostè, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, estem davant una situació de ben segur única en la història parlamentària d'aquest país. Fixin-s'hi, en tot el que va de legislatura, des del 2000, tot just encara no fa ni dos anys, s'han presentat ja set recursos d'inconstitucionalitat a lleis o a decrets lleis aprovades a les Corts Generals. Fixin-se que en tan poc temps ja set han estat presentades aquí i la majoria el Consell Consultiu

de Catalunya les ha trobat inconstitucionals en alguns dels seus articles. I si no n'hem presentat més ha set per culpa de les restriccions reglamentàries d'aquest Parlament, no? Fins i tot nosaltres creïem que era importantíssim també portar al Consultiu el Decret llei de la reforma de les prestacions de l'atur, però no vàrem aconseguir el suport de la resta de partits.

Aquesta és la idea que té el Partit Popular de la democràcia participativa? Abusar de la majoria absoluta per imposar propostes, la majoria de les quals són regressives, conservadores i d'esquenes a la modernitat, sense oblidar que la majoria d'elles envaeixen competències autonòmiques, o sigui que també són centralistes i uniformitzadores: aquest és el panorama de l'Estat espanyol d'avui dia. Esperem que el 2004 tot aquest involucionisme hagi desaparegut i puguem fer front al futur amb més intel·ligència i, sobretot, amb més pluralitat.

Centrem-nos, doncs, en aquesta qüestió concreta del Dictamen del Consell Consultiu pel que fa referència a la Llei orgànica de les qualificacions i la formació professional.

Una vegada llegit el document, un es pregunta, amb certa indignació, per què aquesta obsessió del Partit Popular a voler recuperar competències ja transferides a les comunitats autònomes? Fins on vol arribar el Partit Popular en aquesta involució amb relació a l'estat de les autonomies? Una vegada més –i en van set– el Consultiu creu que tot un seguit d'articles envaeixen competències autonòmiques. L'Estat confon contínuament les competències que té per establir les normes bàsiques –que les té per garantir uns mínims comuns en tot l'Estat– amb les competències plenes de les comunitats autònomes, en aquest cas tant en matèria educativa com en matèria laboral.

Encara el Govern del Partit Popular no ha entès que les comunitats autònomes no són exclusivament els simples executors i gestors de les polítiques aprovades per l'Administració estatal. El Consell Consultiu reitera que la cooperació i la coordinació entre administracions que tenen competències s'ha de fer des de la igualtat i no des de la subordinació. I això és el que encara no ha entès l'«apisonadora» legislativa del Partit Popular.

Els exemples ens els dona el Consultiu amb el seu Dictamen, quan fa referència a tots els articles que incompleixen aquestes normatives, que jo abans plantejava. Per exemple, l'article 5 de la Llei no té en compte que la Generalitat de Catalunya té competències plenes des de sempre en la regulació de l'ensenyament en tota la seva extensió: en nivells, en graus, en modalitats i especialitats; competències plenes, llavors, que no poden estar regulades des de l'Estat.

L'article sisè també fixa, per un cantó, els procediments de col·laboració i consulta amb els empresaris i sindicats i, per l'altre, la potenciació de les pràctiques. Aquestes haurien de ser regulades per les comunitats autònomes amb competències plenes, com és la Generalitat, i no per l'Estat. Fins i tot amb això també s'oposen amb aquesta Llei d'una manera totalment irracional.

Tampoc són exclusius de l'Estat, tal com imposa l'article 8.4, els requisits i els procediments per a l'avaluació i l'acreditació de les competències professionals; també són competències de la comunitat autònoma.

Potser l'article més cridaner, i que se n'ha fet més ressò mediàtic, és l'11.7, on s'especifica que la innovació i l'experimentació de la formació professional es farà a través d'una xarxa de centres de referència nacional –s'ha d'entendre que quan ells diuen «nacional» volem dir «estatal». El Consultiu deixa clar que la Generalitat té competències plenes en la creació, gestió i transformació de centres educatius i també per a la realització d'experiències i innovacions en els seus centres. Home, una contradicció. Vull recordar que l'Estat va traspasar els dos centres de l'Inem que tenia a l'Hospitalet i Sant Feliu de Llobregat, que tenia el Ministeri de Treball, i que es denominen «centres d'innovació i formació ocupacional», traspassats, evidentment, al Govern de la Generalitat. Ara volen tornar enrere en aquest procés.

A més, el Departament d'Ensenyament ha creat, mitjançant decret, els seus propis centres d'innovació i experimentació en determinades especialitats, són els anomenats IES superiors d'ensenyament professional, que en l'actualitat són pocs, són tretze. Aprofito, senyora consellera, per destacar que aquests centres tenen una greu disfunció: en els consells escolars hi podem ser representats els empresaris al territori però no els sindicats. Els sindicats també tenen molta importància en aquest tema de la formació i, en canvi, vostès creuen que no hi han d'estar. Bé, potser és un exemple clar del tarannà plural del Govern de la Generalitat.

I per acabar amb el tema del Dictamen, la disposició final primera estableix que tot un seguit d'articles són competències exclusives de l'Estat, i en realitat són competències de les comunitats autònomes, com demostra a bastament el Consultiu. Creiem que és del tot irresponsable prendre aquestes actituds de regressió en tot el sistema autonòmic que hi ha en aquests moments.

Però, és clar, aquesta Llei, a banda de ser clarament inconstitucional, és tremendament regressiva i sobretot inútil; m'explicaré, intentaré il·lustrar la meua afirmació: s'ha elaborat, primer, sense cap tipus de consens ni acord; es van presentar nou esmenes a la totalitat –no sé si això és normal–, nou esmenes a la totalitat, cinc de les quals en text alternatiu; fins i tot, Convergència i Unió en va presentar una, cosa inaudita, però va presentar una esmena a la totalitat a una llei del Partit Popular.

Una llei tan important com aquesta, que va dirigida als joves, amb relació a la formació professional reglada, que va dirigida als aturats i aturades pel que fa referència a la formació ocupacional, que va dirigida a la resta de treballadors i treballadores pel que fa referència a la formació contínua, no pot ser aprovada únicament i exclusivament pel Partit Popular i els acòlits de Coalició Canària. És irresponsable aquesta actitud per part del Partit Popular quan estem parlant d'una llei tan important. A més, es fa la llei sense cap valoració de com ha funcionat fins a aquest moment. Hi ha algun llibre blanc o alguna valoració del sistema que ha fun-

cionat fins a aquest moment? Com ho ha fet? Quins són els errors? Quines són les necessitats? Res de tot això s'ha fet i, evidentment, és impossible poder fer una llei sense tenir en compte quines són les actuacions, com ha anat el que existia, el Pla de formació professional que existia fins a aquest moment.

I el finançament? No hi ha finançament. En tot cas diuen que les comunitats autònomes ja tenen diners, ja s'espavilaran amb el tema del finançament. Nosaltres ja vàrem dir-ho en l'aprovació de la LOGSE: «No tirarem endavant ni donarem suport a cap llei que no hi hagi un pla, cap llei educativa que no hi hagi un pla de finançament que doni els diners suficients per tirar-lo endavant.» Senyor Mas-Colell, ja està avisat, també, amb la llei d'universitats passarà exactament el mateix. No podem acceptar que un tema tan important com és l'educació en aquest país no vagi acompanyat de com es finança aquest sistema, perquè, si no, només és paper i llavors vénen fracassos que s'atorguen a altres qüestions i no pas a la que és veritable, la que és certa, que és manca de finançament per tirar endavant les reformes.

Es necessita un pla de finançament que concreti i defineixi les aportacions econòmiques que s'han de destinar, més enllà dels recursos que es disposen en l'actualitat, per a cadascun dels tres subsistemes.

Bé, en aquesta llei no es parla massa de la formació professional reglada, no?, la dels cicles formatius, la que fan tots els joves o poden fer després d'haver acabat l'ESO. Es deixa per a una altra llei, la llei de *calidad*, on s'estableix un mecanisme que identifica clarament els alumnes que fracassen, els trasllada cap a itineraris tecnicoprofessionals. O també deixarà aquesta llei de *calidad*..., que diu –vaja, ja aprovada pel Govern de l'Estat– que els estudiants als quinze anys se'ls deriva cap a una iniciació professional i cap als cicles formatius, tornant a l'antiga concepció de la formació professional dels anys setanta, allò que alguns deien també que l'FP1 –allò que en dèiem abans l'FP1– era un pàrquing de persones, de nois i noies que no volien estudiar i que estaven allà per a donar-los dos cursos i passar el temps. Estem fent exactament el mateix, exactament el mateix amb aquesta nova llei. D'aquesta manera es construeix un sistema de selecció on els estudiants ingressaran a la formació professional perquè no els queda cap altra opció, perquè ja d'entrada els hem derivat cap a aquestes iniciacions professionals.

Tampoc queda clar en aquesta llei si la impartició de la formació contínua i ocupacional per part del professorat de formació professional es farà dintre de l'horari normal o es fomentarà la pluriocupació; no s'explica. Hi haurà algun reglament que ho dirà. Temem que passi el segon.

També es mostra en aquesta llei un element del tot rebutjable des del nostre punt de vista: la possibilitat que les empreses puguin impartir directament, mitjançant concerts o convenis o subvencions o altres procediments, la formació professional. Això és la porta –el portal, ja no la porta– per a la privatització del sistema, i nosaltres no hi estem d'acord. O fins i tot s'han atrevit que els directors o directores dels futurs centres integrats siguin nomenats per l'Administració, trencant

l'actual sistema de participació democràtica dels consells escolars.

En definitiva, el Govern del PP està desenvolupant, des del nostre punt de vista, una veritable involució educativa amb la ministra Pilar del Castillo com executora d'un pla que portarà el sistema educatiu de l'Estat espanyol a altes cotes de fracàs, a l'estil del que va portar les reformes de la Margaret Thatcher a Gran Bretanya. Abans la LOU, després la Llei de la formació professional, ara la Llei de *calidad* –per cert que només aplaudeixen les patronals de la privada, per què serà?–, tenen la finalitat de suprimir el sistema compresiu actual, molt més igualitari, per imposar-nos un sistema classista i selectiu que a la llarga provocarà fortes tensions socials.

Una llei inútil, regressiva i centralitzadora, que no donarà respostes a les necessitats d'incrementar les qualificacions dels treballadors i treballadores del nostre país i atendre les demandes de les empreses. I aquest panorama d'alguna manera també el patim a Catalunya, on la formació professional continua essent la Ventafocs del sistema educatiu. Llegia el *Diari de Sessions* de la discussió en el Congrés dels Diputats, i hi vaig trobar un eufòric Guardans –ja és difícil, no?, trobar el senyor Guardans eufòric–, però un eufòric Guardans en el Congrés dels Diputats, que afirmava que «l'FP», deia, «funciona molt bé a Catalunya i Convergència i Unió està molt satisfeta de com funciona». Serà Convergència i Unió l'única que està satisfeta de com funciona la formació professional; ni el sector ni els empresaris ni els mateixos sindicats ni evidentment el món de l'ensenyament estan massa convençuts que això funcioni bé.

Bé, posem exemples per il·lustrar el que acabem de dir, que això no funciona. Mirin, un element clau de la formació professional també aquí, a Catalunya, és la planificació, sobretot quan estem parlant de la reglada. En aquests moments encara funcionem en el mapa de la formació professional del 97, de l'exconseller Hernández, sense massa canvis; no: sense canvis. És urgent i encara no s'ha començat a fer una proposta de futur per al país amb relació a la formació professional. I aquesta planificació és bàsica i s'ha de fer des de la proximitat –també ho deia el senyor Bargalló. De la mateixa manera que exigim que la coordinació s'ha de fer des de la Comunitat Autònoma, des de Catalunya, també hem d'exigir que la planificació a nivell de Catalunya es faci amb la participació de les administracions locals dels ajuntaments i dels agents socials, que són els que coneixen més la realitat sociolaboral dels ciutadans, de la seva zona, de la seva regió, del seu territori.

Home, que la formació professional no acaba de ser un sistema educatiu prioritari, ho demostra el fet que a Catalunya, però també la resta de l'Estat, un 40% dels estudiants que acaben l'ESO es decanten per l'FP i un 60% restant pel batxillerat. A la resta de la Unió Europea, bé, excepte Grècia, Irlanda i Portugal, la relació percentual és a la inversa.

Bé, un altre dels elements clau de la formació professional és la cohesió i l'equilibri territorial. Això tampoc es compleix a Catalunya. Posem exemples per veure

com està la distribució dels centres de formació professional i dels cicles formatius, per veure si hi ha aquesta relació en el teixit socioeconòmic del territori. L'exemple que anava a dir: a la comarca del Berguedà només hi havia un centre privat que impartia cursos de formació professional, només un i privat. Vagin escoltant que sentiran la paraula «privat» molt sovint. Aquest any s'ha intentat obrir un cicle formatiu a un centre públic de Berga.

O també, a Barcelona, l'oferta de formació professional representa..., el 65% és privada i la resta, el 35%, pública. Què ha fet el Govern de la Generalitat per evitar aquest greu desequilibri a la ciutat de Barcelona? Pensem, des del nostre punt de vista, que respon a una clara opció política d'afavorir el sistema privat en detriment del públic.

O un altre exemple més perillós encara: són els anomenats cursos pont, aquests cursos que ara hi han per passar del cicle formatiu de grau mitjà al cicle formatiu de grau superior sense passar pel batxillerat. L'oferta actual és de vint centres públics i vuit de privats, però amb greus desequilibris territorials. A la ciutat de Barcelona, dels vuit cursos que es programen, cinc es fan a la privada i tres a la pública. A les comarques de Barcelona, a la resta, quatre a la pública i quatre a la privada. Al Maresme només dos centres privats ofereixen aquests cursos. En tot el Baix Llobregat, territori amb forta importància i implantació evidentment industrial, només un ja és públic i així, i aquesta és la situació. Però aquest no és el problema. El problema és que als centres públics la matrícula, el curs, val 30.000 pessetes tot l'any, preu públic; a les privades, a la majoria d'elles, 30.000 pessetes mensuals, i la que es fa d'activitats físiques i esportives, que es fa al CIC, costa 60.000 pessetes al mes. Bé, cap criteri, cap planificació, i sempre escombrant cap a casa, entès des del Govern de la Generalitat, que vol dir cap a la privada. I aquí sí que CiU i PP actuen com dues gotes bessones.

Acabo dient que tots creiem –i ho diem– que la formació professional és una peça clau per al desenvolupament d'un país i que una bona formació ajuda a evitar també molts accidents laborals. Aquest és un altre fracàs de la gestió del Govern de la Generalitat i de l'empresariat d'aquest país. En quinze dies –i avui crec que haviem de dir-ho–, deu persones mortes per accidents laborals: això fa necessàries una veritable reflexió i l'elaboració d'un pla de xoc basat en més control, més formació i més diners per fer minvar la sinistralitat laboral a Catalunya.

Nosaltres volíem discutir aquest tema en el Parlament de Catalunya, que compareguessin avui mateix, després d'aquest Ple, els consellers d'Indústria, de Treball i de Presidència, per explicar i debatre les propostes del Govern, però una vegada més la resta de forces polítiques no ens han donat el suport suficient per provocar la discussió parlamentària. Una llàstima, des del nostre punt de vista. Però aquest serà un dels temes prioritaris d'Iniciativa per Catalunya Verds el proper mes de setembre. No ens podem quedar de braços plegats davant la injustícia que representa que algú mori en el treball per manca de seguretat i per la desídia d'empresaris i de Govern.

Acabo dient, doncs, que, d'aquest Ple, en sortirem amb el convenciment que aquesta Llei que hem discutit de la formació professional és regressiva, inútil i centralitzadora i, a més a més, inconstitucional, per la qual cosa s'ha d'enviar al Tribunal Constitucional, i ja van massa lleis, en tan poc temps, que han patit aquesta situació.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. I ara, en nom de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Pere Lladó.

El Sr. Lladó i Isàbal

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, surto a aquesta tribuna, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per tal de defensar el nostre posicionament favorable a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat a la Llei orgànica 5/2002, de 19 de juny, de les qualificacions i de la formació professional. Avui, però, debatem la conveniència d'interposar aquest recurs a la Llei quan el Govern de la Generalitat ja va prendre l'acord d'interposar aquest recurs el propassat dimarts en la seva sessió de govern.

De primer, però, voldria manifestar que ja el nostre Grup Parlamentari a Madrid va fer avinents els seus dubtes sobre la constitucionalitat d'aquesta Llei, i així ho va expressar al Congrés de Diputats. Sigui dit de pas que fou una llei que en cap cas el Govern central va voler consensuar i que ja en la seva tramitació va patir nou esmenes a la totalitat, de les quals cinc tenien text alternatiu –i, efectivament, Convergència i Unió tenia text alternatiu.

La veritat és que des del nostre Grup Parlamentari veiem amb preocupació aquesta actitud poc dialogant del Govern central, que vol fer entrar el clau per la cabota amb massa estirabots i que, a la vegada, manifesta una absoluta desconfiança envers les comunitats autònomes o algunes comunitats autònomes. I això ens preocupa, com deia, perquè darrerament les lleis que s'aproven a Madrid provoquen lesions, i aquestes lesions de consideració són importants pel que afecten Catalunya, sobretot per les seves competències, per les competències de la Generalitat de Catalunya, i, certament, en una qüestió d'aquestes característiques, no podem transigir de cap de les maneres.

L'objectiu primer –i ho dic pel que han manifestat alguns dels anteriors portaveus– d'una federació nacionalista com Convergència i Unió és la defensa de Catalunya i els catalans. (*Algú diu: «Molt bé!»*) En el redactat del text articulat apareix, intermitentment i contínuament, el mot «nacional»: Sistema Nacional de Formació Professional, Catálogo nacional de cualificaciones profesionales, Programa nacional, centros nacionales de formación profesional... Evidentment, el mot «nacional» vol dir que tot serà competència de l'Estat, entenent que qui desenvolupa les funcions de l'Estat és el Govern central.

I, certament, el Consell Consultiu posa de manifest la inconstitucionalitat d'alguns articles que vulnereu les competències de la Generalitat i que ens situen, a Catalunya, en una posició difícil, perquè posen fre al desenvolupament que en matèria educativa exerceix la Generalitat de Catalunya. S'ignora el repartiment de competències, el repartiment competencial entre comunitats autònomes i l'Estat, i no es respecta la realitat d'aquest repartiment competencial ni en l'àmbit laboral, ni en l'àmbit educatiu. Catalunya té plenes competències per regular i administrar l'ensenyament en tota la seva extensió: nivells, graus, modalitats i especialitats, i a l'Estat li correspon la regulació de les condicions d'obtenció, expedició i homologació de titulacions acadèmiques o professionals.

No es poden trencar les regles del joc, perquè el camí recorregut fins avui no ha estat fàcil, ha estat molt costós, i Catalunya no pot fer passos enrere. Si es vol limitar l'autonomia, entrarem en un carrer de difícil sortida, i això ho diem nosaltres, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que moltes vegades ha estat criticat per la seva tossuderia d'explorar totes les vies de diàleg amb el Govern central, ara del PP, però abans del PSOE o de la UCD.

El Consell Consultiu, ja en un dictamen, el Dictamen 126, de 8 de juliol del 86, ens recordava: u, les competències exclusives de l'Estat en matèria d'ensenyament són de caràcter normatiu; dos, tant l'article 15 de l'Estatut com les condicions en què s'ha efectuat el traspàs de serveis en ensenyament no universitari indiquen que a l'Estat no li resten competències executives en aquesta matèria en el territori de Catalunya; tres, els preceptes continguts a la LODE especifiquen i concreten el nucli bàsic de les competències estatals en ensenyament no universitari, i quatre, la regulació de centres educatius experimentals no forma part de la competència exclusiva de l'Estat, i en el cas de Catalunya és competència de la Generalitat.

La Llei que avui tenim al davant traspua una indefinició constant, com en el cas de l'article cinquè, 5.1 més concretament, que el Consell Consultiu considera anticonstitucional. Però en el substrat d'aquesta indefinició hi ha sempre una mena de tutelatge del Govern central enfront dels autònoms que només pot ser fruit de la desconfiança. Si l'Estat és el Govern central, llavors caldria preguntar als redactors de la Llei: Catalunya és Estat? Una llei que té caràcter bàsic ha d'acotar bé els termes i no pot ser refugi d'indefinicions i ambigüitats. En altres àmbits, això pot ser més o menys..., pot gaudir més o menys d'avantatges, però no és tolerable ni constitucionalment possible en una llei d'aquestes característiques.

La Llei sobrepassa amb escriu les competències que l'article 149.1 de la Constitució atribueix a l'Estat, en la mesura que no es limita a establir les condicions bàsiques de la formació professional, sinó que s'endinsa directament en la gestió i administració d'aquests ensenyaments amb la creació d'un Sistema Nacional de Formació Professional y Cualificaciones o amb la implantació d'una Red de Centros Nacionales de Formación Profesional. Una cosa és que l'Estat estableixi, en ús de les seves competències exclusives, les

línies generals de la formació professional, i una altra ben diferent és que entri en el camp de l'administració i gestió d'aquests ensenyaments a través del Ministerio, fet que vulnera les competències que en matèria educativa la Constitució i l'Estatut atribueixen a la Generalitat.

No hi ha dubte que s'estaria produint una regressió en el temps, al sistema anterior a la Constitució i l'Estatut, la qual cosa suposaria una flagrant vulneració de les competències de la Generalitat i que ja en altres ocasions ha concretat o ha precisat el mateix Tribunal Constitucional. La promoció de l'oferta formativa o la informació i orientació als interessats en matèria de formació professional són pròpies de la gestió i administració de la matèria educativa, i un *sistema nacional* seria del tot intervencionista i s'apoderaria de les funcions pròpies de les comunitats autònomes.

Fa riure, per no dir plorar, que sigui Madrid que ens hagi de dir els cicles formatius que cal impartir al Pla de l'Estany o al Pallars Sobirà. Són, en tot cas, les comarques i els seus agents socials –patronal i sindicats–, que són els qui coneixen les necessitats de les comarques, els que han de treballar, conjuntament amb el Departament d'Ensenyament, aquella formació que és necessària i que ofereix sortides laborals i llocs de treball en el si del mateix territori. Així s'està fent, i, per cert, amb èxit.

El Consell Consultiu també considera que l'article 8.4 vulnera les competències de la Generalitat, perquè les comunitats autònomes són plenament competents per establir procediments d'avaluació del sistema educatiu. La Llei, en canvi, ho reserva també per al Govern de l'Estat.

Pensem, des del nostre Grup Parlamentari, que és intolerable la creació d'aquesta Red de Centros Nacionales per part de l'Estat, perquè no només vulnera les competències de la Generalitat en matèria educativa, sinó que també suposa una vulneració d'una llei de rang orgànic com és la LODE i, més concretament, el seu article 17, relatiu a la creació de centres públics. Aquesta Red de Centros Nacionales de Formación Profesional ens retorna als anys setanta; sembla que no pugui ser, senyores i senyors diputats, però és així. D'altra banda, també vulnera les normes del bloc de la constitucionalitat el fet que es prevegi que aquests *centros nacionales* actuïn com a centres de referència a Catalunya, quan això entra dins la potestat organitzativa de la Generalitat. És el Departament d'Ensenyament qui ha de determinar els seus centres de referència, i ja va preveure-ho en el Decret 301/2000, de 31 d'agost.

La decisió de crear una xarxa de centres és una tasca de caràcter executiu que no es pot considerar emparada ni per la competència estatal de l'article 149.1.30 de la Constitució, en matèria educativa, ni en la competència sobre legislació laboral de l'article 149.1.7 de la Constitució. D'altra banda, aquests centres podrien generar una xarxa dual sense cap tipus de funcionalitat, i a la vegada ens podrien portar a una formació professional d'elit, de primera divisió –per exemple, l'estatal–, i una altra de regional –l'autonòmica, evidentment. I aquí no es tracta de veure qui puja al pòdium del Tour, com veïem ahir per la televisió; no es tracta d'una competi-

ció, sinó que es tracta que tot l'escamot, que tot el grup es formi perquè tots els seus membres puguin ocupar un lloc en la societat, sense que ningú no es quedi pel camí. Es tracta de formar les noves generacions del futur, unes generacions on hem de cabre tots i d'on no hem de restar absolutament ningú, ningú absolutament en pot restar exclòs.

L'article 11 insisteix que la innovació i l'experimentació es desenvoluparan mitjançant centres *de referencia nacional*, i que es podran executar amb convenis entre l'Administració de l'Estat i les comunitats autònomes. El Consell Consultiu ho considera inconstitucional, perquè aquesta exigència de signar convenis no resulta ni de la Constitució, ni de l'Estatut d'autonomia, ni menys dels reials decrets de traspassos. Una funció típicament executiva com són la programació i execució d'accions innovadores o experimentals, que pertoca a la Generalitat de forma exclusiva tant si es mira des d'un punt de vista d'ensenyament com des d'un punt de vista de la formació professional ocupacional –articles 15 i 11 de l'Estatut–, aquest punt 11.7 de la Llei la converteix en compartida.

La disposició final també és molt lesiva per a Catalunya, atès que des d'un punt de vista competencial qualifica una sèrie de preceptes com de desenvolupament exclusiu per part de l'Estat en allò que es refereix a la formació professional reglada o inicial. Aquesta exclusivitat comporta a la pràctica un retrocés de les competències de la Generalitat en l'ensenyament reglat, quan el nomenament del director per l'Administració competent, mitjançant el procediment de lliure designació, vulnera la Llei orgànica 9/1995, que preveu que l'elecció del director de centre és competència del consell escolar de centre. Tot això, és evident que caldria respectar-ho, i, en tot cas, serà el Tribunal Constitucional qui dirà la darrera paraula.

Lamentem, senyores i senyors diputats, aquest tuf antiautonòmic que ens arriba de Madrid i que darrerament comença ja a ser una constant, i això ens preocupa perquè si les lleis del PP, aquests darrers dies, fossin bugades, a cada bugada Catalunya hi perdria un llençol. Des de Lisboa fins a Estocolm, la Unió Europea ha fet en la formació professional una clara aposta per tal d'assolir la màxima ocupació i cohesió social. És una llàstima que el nostre sistema, que va dirigit a la formació no només dels nostres joves, no només a la formació professional reglada, sinó a la formació ocupacional i a la formació contínua, no gaudeixi del suport d'aquesta comunitat autònoma; no només d'aquesta, sinó de la resta o de la majoria de comunitats autònomes de l'Estat. És molt preocupant aquest afany de legislar d'esquena als agents socials, perquè el consens, que s'hi arriba després d'una intensa i llarga negociació és necessari i imprescindible per a l'èxit de qualsevol llei de formació professional. Si es tracta d'integrar els tres subsistemes –reglada, ocupacional i contínua–, és del tot necessari que es defineixin i que desapareguin del text aquelles ambigüitats tan sospitoses. Aquesta Llei no parla de la formació professional reglada de la qual sí que parla la Llei de qualitat a la qual han fet esment algun dels anteriors portaveus, que en tot moment deriva cap a la formació professional els alumnes que no poden acabar amb èxit el batxillerat. Com ja vàrem

manifestar en aquesta mateixa tribuna fa un parell de mesos, des del nostre Grup Parlamentari no estem d'acord a identificar l'excel·lència escolar amb el batxillerat tot relegant la formació professional a una via de segon grau per a un alumnat de baix rendiment escolar.

D'altra banda, podríem pensar en una llei de formació professional que hagués estat pont entre l'empresa i els sectors educatius, que plantejés fórmules perquè les administracions polítiques estimulessin fiscalment aquelles empreses que fomenten la formació permanent dels seus treballadors; en definitiva, que consideressin l'educació i la formació com una inversió de veritat. L'Estat espanyol, en canvi, s'endinsa en el túnel del temps i té una Llei de formació professional pròpia dels superats anys setanta, d'una època en què els aparells de televisió a casa nostra eren en blanc i negre, i l'anticicló esperat per a aquestes properes vacances d'estiu, que som a prop d'encetar, encara el presentaven els germans Medina. Tornem a aquells anys en què se'ns parlava de vertebració d'Espanya, d'aquell interès de centralitzar-la i homogeneïtzar-la, i nosaltres, senyores i senyors diputats, no hi estem d'acord. Per tant, senyor president, donarem suport a la interposició d'aquest recurs d'inconstitucionalitat seguint els passos del Govern de la Generalitat que ja el propassat dimarts va prendre l'acord en sessió de govern de presentar recurs a la Llei de formació professional.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per fer un torn en contra o per posicionar-se, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Dolors Nadal en nom del Grup Popular.

La Sra. M. Dolors Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, parlar de la Llei 5/2002, de qualificacions i formació professional m'obliga, en primer lloc, a fer una reflexió, perquè des del Partit Popular hem considerat que fer un país modern, fer un país desenvolupat, fer un país capaç de progressar passa necessàriament per oferir als ciutadans una educació de qualitat. Pel Partit Popular l'educació és la clau, precisament, del desenvolupament, i és la millor manera –per no dir l'única manera– de facilitar noves i millors oportunitats a les persones. És precisament per aquest motiu, és precisament per aquesta raó que des del govern del Partit Popular s'han iniciat en aquesta legislatura, s'han impulsat tot un seguit de reformes en matèria educativa de les quals, precisament, forma part, forma una part molt important la Llei 5/2002, de les qualificacions de la formació professional.

Des del govern del Partit Popular, des del Partit Popular considerem que calia donar resposta a les noves necessitats del mercat laboral en la perspectiva de la nostra integració europea. Enteníem –entenem– que era el moment d'afrontar aquesta reforma perquè afectarà

i afectarà de forma molt important la millora del benestar i de la qualitat de vida de les persones, justament a través d'aquest mecanisme que ens ho permet garantir, a través de la seva preparació i de la capacitació per a la inserció laboral, amb un objectiu –amb un objectiu– que no deixa de contemplar el govern del Partit Popular, amb l'objectiu de la plena ocupació. És per això que la Llei té per objecte l'ordenació d'un sistema integral de formació professional, qualificacions i acreditació que respongui amb eficàcia i transparència a les demandes socials i econòmiques justament a través de les diferents modalitats formatives. El Grup Socialista feia prevaler la imaginació i la creativitat, el Partit Popular, el Govern del Partit Popular fa prevaler la seriositat i l'eficàcia amb aquest objectiu de crear ocupació.

Fins ara, senyores i senyors diputats, ens trobàvem, des d'una primera perspectiva de la formació professional, amb la formació inicial o reglada, és a dir, aquella formació destinada als alumnes en un camp professional determinat per proporcionar una formació que els permetés adaptar-se a la vida laboral. I la segona perspectiva de la formació professional que es troba directament relacionada amb el món laboral, és a dir, la formació ocupacional i la formació continuada; la primera dirigida a potenciar la inserció, la reinserció laboral d'aquells que busquen feina a través de la qualificació, d'una requalificació o d'una actualització de les capacitats dels treballadors i, finalment, la formació contínua dirigida a fer efectiu un dret constitucional reconegut als treballadors que és el dret a obtenir una millor formació, una readaptació professional que permetin, justament, prosperar, que permetin, justament, la promoció laboral dels treballadors.

Doncs, bé, si l'objectiu és integrar en la formació professional tots els ensenyaments, aquests tres subsistemes que acabo d'esmentar, si l'objectiu és aquest, hem de pensar que hi juguen títols competencials diferenciats, hi juguen títols competencials en matèria d'ensenyament, però hi juguen títols competencials en matèria laboral. Però és que, a més a més, hi juguen diferents administracions, hi juga l'Administració laboral, l'Administració educativa però amb competències tant per part de l'Estat com per part de la Generalitat, és a dir, de les comunitats autònomes, i també dels ens locals. I és precisament per això, senyores i senyors diputats, que no es pot fer una interpretació lineal com s'ha intentat fer avui, no es pot fer una interpretació lineal de cadascun dels títols competencials, sinó que aquests títols competencials i les diferents administracions que hi intervenen han de connectar-se entre si.

Per tant, senyores i senyors diputats, l'objectiu de la Llei és que el nostre sistema formatiu pugui tenir una bona coordinació entre formació i polítiques actives d'ocupació. Segon, promoure una veritable formació dels treballadors al llarg de tota la seva vida, garantir també la validesa de la formació adquirida a través de qualsevol via i facilitar, com no, la lliure circulació de treballadors amb l'objectiu de proporcionar als ciutadans, a més a més d'una preparació qualificada, la possibilitat de millorar i adaptar permanentment aquesta qualificació d'acord amb l'evolució, amb la realitat d'un món cada vegada més canviant, cada vegada més

complex, cada vegada més obert. I aquests objectius s'assoleixen en la Llei complint, hi insisteixo, senyores i senyors diputats, complint –en l'opinió del Grup Popular– escrupolosament el repartiment competencial.

Al llarg de les intervencions que s'han produït fins ara, s'ha anat dient d'una forma reiterada que hi havia hagut una actitud poc dialogant per part del govern del Partit Popular. Discrepem absolutament d'aquest plantejament i els donaré dades; els donaré dades dels antecedents de la Llei orgànica perquè posen de manifest que el text és precisament el resultat d'un ampli acord i consens entre els diferents interlocutors socials. Vull recordar que la Llei té el seu origen en el segon programa –per cert, senyor Lladó– «nacional», el Segon Programa «nacional» de formació professional que ara a vostè li fa tanta basarda però que van signar, no sols el segon, van signar el segon i el primer, eh? Aquesta Llei té l'origen en el Segon Programa nacional de formació professional que, amb l'objecte d'emmarcar les directrius i els principis bàsics i fonamentals que havien d'inspirar la reforma de la formació professional, va ser adaptat per acord de totes les comunitats autònomes, i –com deia fa un moment– també per Catalunya. I no em puc estar de recordar els dictàmens favorables que ha tingut aquesta Llei, perquè s'ha esmentat només –i a mi em sembla que de forma esbiaixada– el Dictamen del Consell Consultiu, dictamen important, dictamen curós, però dictamen que no està pres per unanimitat, és un dictamen que s'ha pres per majoria però en cap cas s'ha pres per unanimitat. I el que sí que vull recordar és que el Consell d'Estat sí que va prendre per unanimitat –hi insisteixo, per unanimitat– va emetre dictamen favorable de constitucionalitat d'aquesta Llei, reconeixent i remarcant, a més a més, l'àmplia participació que havien tingut en el projecte els agents socials en tota la seva tramitació. En segon lloc també vull recordar el dictamen favorable del Consell General de la Formació Professional, va dictaminar favorablement el Projecte de Llei i vull recordar que d'aquest òrgan superior consultiu i de coordinació formen part les comunitats autònomes. I vull recordar, també respecte a aquelles afirmacions que s'han fet o a aquelles imputacions que s'han fet al govern del Partit Popular de no reconèixer les competències de Catalunya, vull recordar que si les comunitats autònomes tenen participació en el Consell General de la Formació Professional, és gràcies que l'any 97, impulsat per govern del Partit Popular, se'ls va donar entrada. Tercer dictamen: El Consejo escolar del Estado, que manté competències en matèria de formació professional que van ser recollides en la LOGSE, i les manté, ha dictaminat també favorablement. I finalment el Consejo Económico i Social va emetre també dictamen valorant, a més a més, valorant molt positivament que per primer cop es reconeguessin les competències professionals adquirides a través de l'experiència.

Per tant, tot un reguitzell de dictàmens favorables no sols a la constitucionalitat sinó a l'adequació de la Llei a les necessitats del nostre mercat laboral, les nostres necessitats d'adequar la formació professional.

Entro ara, senyores i senyors diputats, en el que és estrictament la constitucionalitat dels preceptes de la Llei orgànica que s'han posat en dubte.

Quan l'article 5 de la Llei recull la regulació i coordinació del sistema nacional de qualificacions i formació professional, diu que correspon a l'Administració general de l'Estat la regulació i la coordinació d'aquest sistema sense perjudici, hi insisteixo, de les competències que corresponguin a les comunitats autònomes i de la participació dels agents socials. Considerem que aquest article és plenament constitucional quan atribueix a l'Estat la regulació i la coordinació del sistema. Primer, perquè es dicta en base a competències de l'Estat sobre l'ordenació general del sistema educatiu, ordenació general que no té res a veure, que no descobreix les competències exclusives que té en aquest cas la Generalitat de Catalunya. En segon lloc, reconeix la competència autonòmica perquè utilitza la clàusula «sense perjudici de la competència de les comunitats autònomes». I, senyores i senyors diputats, que jo sàpiga, la malfiança pot ser motiu perquè es facin rodolins com els que s'ha fet aquest matí en aquesta cambra, fins i tot la malfiança pot un motiu perquè es prenguin mesures cautelars, mesures de seguretat, perquè el reconeixement que fa la Llei de les competències de Catalunya siguin respectades. Mirin, fins i tot, pot ser motiu perquè s'hagi de fer una teràpia, però el que no és en cap cas motiu, la malfiança, és per presentar un recurs d'inconstitucionalitat. Respecte a aquest article, considerem que també és constitucional perquè la remissió reglamentària que fa, que ja ha previst, és lògic; és a dir, si es preveu que l'Estat tingui una competència per fer la Llei, el lògic és que pugui fer també el seu desenvolupament reglamentari, i al respecte vull recordar una cosa, vull recordar que l'esquema que segueix d'atribució de la capacitat d'elaborar el Reglament aquesta Llei és exactament la mateixa –exactament la mateixa– que preveia la LOGSE, la LOGSE, precisament, impulsada pel Govern Socialista i votada entusiàsticament per Convergència i Unió. Per què els semblava aquest sistema perfectament constitucional en aquell moment i no els ho sembla ara? És exactament el mateix esquema de desenvolupament reglamentari el que preveia la LOGSE que el que preveu aquesta Llei.

Senyores i senyors diputats, considerem de la mateixa manera constitucional l'article 8 quan fa reconeixement, avaluació, acreditació i registre de les qualificacions professionals, atribució a l'Estat dels requisits i procediments per avaluar i acreditar, primer, perquè es tracta d'una competència de caràcter tècnic i variable, i cal fer-ne, per tant, desplegament reglamentari per part de l'Estat. Segon, perquè no es vulneren competències autonòmiques donat que no s'impedeix que les comunitats autònomes facin avaluacions i acreditacions en l'àmbit de les seves competències. No es prohibeix que des de Catalunya es facin avaluacions i acreditacions, i aquesta és una dada important. I en tercer lloc vull recordar també que la LOGSE, hi insisteixo, impulsada per Partit Socialista, votada entusiàsticament per Convergència i Unió, ja va crear l'Institut Nacional de Calidad y Evaluación que és a qui correspon aquestes atribucions per la complexitat i la participació de diferents àmbits competencials. Per tant, hi insisteixo, senyores i senyors diputats, què ha canviat? Què feia que en aquell moment es considerés constitucional i ara no s'hi consideri?

Pel que fa a l'article 11, quan regula els centres de formació professional, els requisits bàsics dels quals s'hauran de consultar prèviament amb el Consell General de la Formació Professional, el que diu la Llei és que les administracions en l'àmbit de les seves competències podran establir els requisits específics que hauran de reunir aquests centres.

Per tant, senyores i senyors diputats, quan l'article 11 tracta en el seu apartat 4 els centres integrats creats per les administracions que tinguin competència per impartir formació professional, inicial, ocupacional i contínua, centres de prestigi i centres de referència nacional per al sector productiu i per a tota la societat en general, en cap cas –en cap cas– no diu que siguin competència exclusiva de l'Estat –en cap cas no diu que siguin competència exclusiva de l'Estat.

Per una altra banda, l'apartat 7 d'aquest article, quan recull la innovació i experimentació en matèria de formació professional, que es desenvoluparà a través d'una xarxa de centres de referència amb implantació a totes les comunitats autònomes, centres especialitzats en els diferents sectors productius, es recull que aquests centres podran incloure accions formatives dirigides a estudiants, treballadors ocupats, així com empresaris i formadors, però recull també que la programació i execució de les corresponents actuacions de caràcter innovador, experimental i formatiu es portaran a terme, senyores i senyors diputats, es portaran a terme mitjançant convenis de col·laboració entre l'Administració de l'Estat i les comunitats autònomes, atenent, en tot cas, l'àmbit de les seves respectives competències.

Hi insisteixo, senyores i senyors diputats: la malfiança pot ser motiu per intentar posar regles de cautela, però en cap cas per interposar recurs de constitucionalitat.

Per tant, la mateixa Llei reconeix la voluntat que siguin presents les comunitats autònomes a través de convenis, a través d'aquests mecanismes de cooperació interadministrativa.

Pel que fa a la disposició final, reiterar el que hem expressat anteriorment. És a dir, si es pot fer el desenvolupament dels articles 6.3 i 6.4, quan tracta la col·laboració i consulta i les pràctiques professionals, lògic és que també se'n pugui fer el desplegament reglamentari.

En qualsevol cas, senyores i senyors diputats, reiterar que la Llei garanteix el repartiment competencial des del punt de vista formal, perquè inclou sempre i en tot cas la clàusula sens perjudici de les competències de les comunitats autònomes. També, perquè, des del punt de vista material, preveu la intervenció del Consell General de la Formació Professional en què participen les comunitats autònomes, gràcies que hi va donar entrada, precisament, un govern del Partit Popular.

Per tant, senyores i senyors diputats, reiterar el vot contrari del Grup Popular a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat. I només em resta, aprofitant la presència del president de la Generalitat, dir-li, senyor president, que no és convenient posar cíclicament en crisi un model que funciona correctament; no és bo, senyor president, no és bo especialment si ho fa el president de la Generalitat. Confondre el marc que és útil, que ens ha de ser útil, amb l'esforç que hem de fer individualment i col·lectivament tots plegats per millorar el sistema, per millorar el nostre autogovern, no és convenient. Per millorar el nostre autogovern ens hi trobarà, senyor president.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada.

Vull fer avinent a les senyores i als senyors diputats que, perquè l'acord d'interposar recurs sigui vàlid, cal que sigui adoptat per la majoria absoluta, és a dir, per 68 vots o més. I atès que, com s'ha vist, ambdues propostes coincideixen en els articles a impugnar, farem una única votació.

Comença la votació.

L'acord d'interposar recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei orgànica 5/2002, del 19 de juny, de les qualificacions i de la formació professional ha estat aprovat pel quòrum requerit de majoria absoluta, és a dir, per 114 vots a favor, 11 en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart d'una del migdia i tretze minuts.